

CONVIVÈNCIES BINIAMAR (30-1-2 de maig de 2009)

NO HAY AMOR MÁS GRANDE					
DIJOUS 30 abril 2009		DIVENDRES 1 maig 2009		DISSABTE 2 maig 2009	
		8,30h	PREGÀRIA a la capella DÉU ÉS AMOR	8,30h	PREGÀRIA a la capella LA PORTA DE L'ESPERANÇA
		9,00h	Berenar	9,00h	Berenar
		10,00h	DINÀMICA EN QUIN DÉU CREC?	10,00h	DINÀMICA NO HAY AMOR MÁS GRANDE
		12,30h	ASSAIG PRIMERA PART A L'ESGLÉSIA NOVA DE BINIAMAR	11,30h	ASSAIG DE TOTA L'OBRA A L'ESGLÉSIA NOVA DE BINIAMAR
14h – DINAR - DESCANS					
		16,00h	DINÀMICA A TU, QUALESEVOL QUE SIGUIS!	16,00h	DINÀMICA LA CARTA DE COMIAT
17,30h – BERENAR – DESCANS					
19,30h	Sortida Palma	18,00h	DINÀMICA SENTINT-NOS ESTIMATS	17,00h	ASSAIG DE TOTA L'OBRA A L'ESGLÉSIA NOVA DE BINIAMAR
20,00h	Arribada a Biniamar Distribució habitacions	19,00h	ASSAIG SEGONA PART A L'ESGLÉSIA NOVA DE BINIAMAR	20,00h	Neteja de la casa
20,30h	Explicació i organització de les convivències			20,30h	Comiat
21 h – SOPAR - DESCANS					
21,30h	VETLADA JOCS de PRESENTACIÓ, DIVERSIÓ i CANTS	21,00h	VETLADA CONCURS per GRUPS		
		22,00h	¿ DOGMA ?		
23,30h	PREGÀRIA a la capella AMOR SENSE LÍMITS	23,30h	PREGÀRIA a la capella JO, TU i l'ALTRE		

Lloc: Centre Betania (Biniamar)

Material individual necessari: motxila, sac de dormir, estoreta, sopar del dijous i divendres, berenar del matí del divendres i dissabte, llanterna, Roba de xandal còmode, sabates d'esport, objectes de neteja personal, doblers pels dinars de divendres i dissabte. Els músics podeu dur els instruments.

DINÀMICA EN QUIN DÉU CREC?

1.- Entrega dels fulletons per les convivències i anàlisi de la portada.

(Dibuix de Déu en la portada)

Què ens diu la portada?

2.- Explicació curta: Quina és la nostra imatge de Déu?

3.-Joc per rompre la tensió

a) Joc: M'estimes?

1. Joc de: M'estimes?

N/1. m'estimes?

Si, però estimes a N/2. *(N/1. N/2. se canvien de lloc)*

4.- Roller playing

--- A)

DINÀMICA:

Un dels joves es convertirà en Déu, pujarà damunt una taula amb un cadira assegut i amb una capa de rei.

Els altres joves es convertiran en personatges emulant diverses situacions, se col·loquen davant el jove que fa de Déu i li demanaran sobre les situacions que representa cada un, el jove haurà de respondre segons la imatge que ell tengui sobre Déu. Així podran passar diversos joves per respondre i donar raó a les situacions representades per altres joves.

Diverses situacions:

- a. **Accident de cotxe:** Jo conduïa un cotxe i anava una mica begut, estava vora meu la meva parella i darrere dos amics meus, tenim un accident i moren tots menys jo. Me trob amb Déu i li deman resposta, que me diu Déu?, no crec amb aquets Déu que permet això, una solució...
- b. **Malaltia personal:** Tens 22 anys i t'han pronosticat una malaltia terminal, te queden 1 mes de vida, tens una al·lota i en aquest moment de la teva vida eres feliç, vas i li demanes a Déu, m'ho meresc?, per què Déu permet això?
- c. **A la guerra d'Afganistan:** T'han enviat en missió de pau però vos trobau en una emboscada tu i els teus amics, el capità te posa al front de tir amb el teu millor amic, el disparen i mor, tu quedes tancat dins una trinxera, t'envolten els enemics i no saps que fer, demanes a Déu per què succeeix això?
- d. **La meva família:** Anava a missa el diumenge amb el seu cotxe, un loco l'has va envestir i han mort tots, tu quedes tot sol, demanes a Déu el perquè d'aquesta situació? Si anaven a Missa?
- e. **Examen d'oposicions suspés:**
- f. **Eliminat a un casting:** Te feia màxima il·lusió i t'havies preparat durant tot un any en classes particulars, etc. Demanes a Déu perquè t'ha tocat a tu?

--- B)

POSADA EN COMÚ:

Acabada la dinàmica es fa un cercle i es comenta l'experiència. El debat posterior pot ser molt enriquidor. Es fa una pluja de idees dels diferents tipus de Déu que han viscut.

--- C)

OBJECTIU:

- Depèn de la imatge que tenguem de Déu contestarem d'una manera o d'una altre a cada situació que ens proposin.

-Com sigui la meva imatge de Déu així jo demanaré i respondre.

--- D)

LECTURA DEL TEXT:

Sí, yo nunca creeré en:

el Dios que «sorprenda» al hombre en un pecado de debilidad,

el Dios que ame el dolor,

el Dios que ponga luz roja a las alegrías humanas,

el Dios que se hace temer, el Dios que no se deja tutear.

el Dios que no necesita del hombre,

el Dios qui niela con quien se acierta Sólo por suerte,

el Dios árbitro que juzga sólo con el reglamento en la mano.

el Dios solitario,

el Dios incapaz de sonreír ante muchas trastadas de los hombres,

el Dios que «juega» a condenar. El Dios que «manda» al infierno, el Dios que no sabe esperar,

el Dios que exija siempre un diez en los exá-menes

el Dios capaz de ser explicado por una filosofía, el Dios que adoren los que son capaces de condenar a un hombre,

el Dios incapaz de amar lo que muchos desprecian,

el Dios incapaz de perdonar lo que muchos hombres condenan,

el Dios incapaz de comprender que los niños deben mancharse y son olvidadizos,

el Dios que sólo pueden comprender los maduros, los sabios, los situados,

el Dios que adoran los que van a misa y siguen robando y calumniando,

el Dios aséptico, elaborado en gabinete por tantos teólogos y canonistas,

el Dios que condene la sexualidad,

el Dios del «ya me las pagarás»,

el Dios que se arrepintiera alguna vez de haber dado la libertad al hombre,

el Dios mudo e insensible en la historia ante los problemas angustiosos de la humanidad que sufre

el Dios a quien interesan las almas y no los hombres,

el Dios de los que creen que aman a Dios porque no aman a nadie,

el Dios que defienden los que nunca se manchan las manos, los que nunca se asoman a la ventana, los que nunca se echan al agua,

el Dios que les gusta a aquellos que dicen siempre: «Todo va bien».

el Dios que prefiera a los ricos y poderosos,

el Dios a quien sólo se le puede rezar de rodillas, a quien sólo se le puede encontrar en la iglesia,

el Dios que no saliera al encuentro de quien le ha abandonado,

el Dios incapaz de hacer nuevas todas las cosas, el Dios que no tuviera una palabra distinta, personal, propia para cada individuo,

el Dios que nunca hubiera llorado por los hombres,

el Dios que no fuera la luz, el Dios que prefiera la pureza al amor, el Dios insensible ante una rosa,
el Dios que no pueda descubrirse en los ojos de un niño o de una mujer bonita o de una madre que llora,
el Dios que no esté presente donde los hombres se aman,
el Dios en el que yo no pueda esperar contra toda esperanza.
Sí, mi Dios es el otro Dios.

DINÀMICA A TU, QUALSEVOL QUE SIGUIS

1.-Dinàmica de Confiança

--- A)

Cadascú dret donant-se l'esquena s'els pinta al front amb pintura de maquillatge una paraula que no poden veure els altres fins que comenci el joc. NO PODEN DIR AL COMPANYY EN CAP CAS LA PARAULA QUE DUEN.

Les paraules poden ser aquestes:

EGOISTA-AMIC DOLENT-JOVE PILOTA-JESÚS PROSTITUTA-BOHEMI ENVEJÓS-DÉU MARGINAT-ALEGRE DROGADICTE-COMPASIU POBRE-MODELO INDIGENT-GUAPO XINÉS-NEGRE AVAR-COMPANY

El joc comença i no poden parlar, ni fer senyes, hi ha música de fons i han de interactuar durant 5 minuts.

--- B)

Compartir l'experiència viscuda sense dir-se el nom que duen escrit

-T'has sentit bé?

-Rebutjat?

-Quins sentiments han predominat?

--- C)

Lectura dels textos evangèlics:

PERE (Joan 21,15-19)

MARIA MAGDALENA (Joan 20,11-18)

JOAN (Joan 21,20-23)

--- D)

Tornar repetir la dinàmica però aquesta vegada es posen algunes condicions:

a-Durant 2 minuts en silenci.

b-Durant 2 minuts en silenci per fer grups de tres persones.

c-Durant 2 minuts perquè puguin parlar i contar-se el nom que duen.

--- E)

Compartir l'experiència viscuda:

-Com t'has sentit?

-Rebutjat, comprès?

-Primers sentiments que has rebut quan t'han dit el nom que duies?

--- F)

OBJECTIU:

Déu ens estima tal com som, sense distincions

--- G)

LECTURA:

PERO JO SI QUE TE CONEC (Llibre Amor sense límits)

Fill meu, tu no has conegut pas allò que ets. Encara a no et coneixes. Vull dir: tu no has conegut veritablement com a objecte del meu Amor. I, consegüentment, no has conegut allò que tu ets en mi i tot allò possible que hi ha en tu.

Desvetlla't d'aquest son i dels sommis dolents. De tu mateix, a certes hores de veritat, no veus sinó els fracassos i les desfetes, les caigudes, les taques, potser els crims. Però tot això no ets tu. Això no és pas el teu «jo» veritable, el teu «jo» profund.

Sota tot això, darrera de tot això, sota el teu pecat, darrera de totes les transgressions i tots els mancaments, jo sí que et veig.

Et veig i t'estimo. És a tu que t'estimo. No pas el mal que fas, aquest mal que no es pot ignorar, ni negar, ni atenuar (¿pot ser blanc allò que és negre?). Però, al fons, a una profunditat més gran, jo veig una altra cosa que viu encara.

Les mascaretes que portes, les disfresses amb que et revesteixes, poden dissimular-te als ulls dels altres i fins i tot als teus propis ulls. Però no et poden amagar a mi. Jo et persegueixo fins allà on ningú no t'ha perseguit mai.

Aquesta mirada que ja no és neta, i la teva cupiditat febrosa, anhelant, de tot allò que et sembla intens, i tots els espasmes precaris, i la teva duresa i avarícia de cor, tot això, jo ho separo de tu. Ho tallo de tu. Ho llençó lluny de tu.

Escolta. Ningú no et compren veritablement. Però jo sí que et comprenc. Jo podria dir de tu coses tan grans, tan belles!. De tu podria dir-les: no d'aquest, «tu» que el poder de les tenebres ha extraviat tan sovint, sinó del tu tal com jo desitjaria que fos, del «tu» que roman en mi, pensament i intenció d'Amor, del «tu» que encara podria existir visiblement.

Arriba a ser visiblement allò que ets en el meu pensament. Sigues l'última realitat de tu mateix. Fes actives les potències que jo he posat en tu.

No hi ha en cap home ni en cap dona, ni una sola possibilitat de bellesa interior i de bonesa que no es trobin també en tu. No hi ha cap do diví al qual tu no puguis aspirar. Perquè els rebràs tots alhora si estimes amb mi i en mi. Sigui el que sigui el que hakis pogut fer en el teu passat, jo trenco els teus lligams. I si jo els trenco ¿qui t'impedeix d'aixecar-te i d'anar endavant?

DINÀMICA SENTINT-NOS ESTIMATS!

1.-Presentació:

Hi ha moments de la nostra vida que són molts íntims i altres no.
Hi ha moments en els quals me sentit estimat.

2.-Reflexió personal:

10 minuts en silenci amb música de fons, cadascú aquí o en un altre lloc ha de respondre a les següents preguntes.

-Hem de descobrir 5 moments de la meua vida en els quals m'he sentit estimat i he sentit la presència de Déu dins el meu cos.

-Un d'aquests moments ho compartirem amb algú company o amb el grup.

3.-Posada en comú en grups de dues persones:

Si hi ha algú que vulgui posar en comú en el grup gros ho pot fer.

4.-Explicació:

-Totes les nostres experiències d'amor estàn plegades de Déu, en totes se percep a Déu. I és que Déu és Amor. No podem estimar Déu que no veim quan no estimam el germà que sí que veim cada dia.

-Què xulot és que Déu ens estimi fora demanar res a canvi, aquesta és la fe dels cristians, ens ha fet lliures per creure o no, i Déu està amb nosaltres malgrat les dificultats. (Conte de la cançó del nin a la seva germana que es moria a la clínica de l'hospital).

-Què és l'Amor sense límits? El nostre coneixement no ens deixa conèixer l'amor sense límits de Déu.

DINÀMICA NO HAY AMOR MÁS GRANDE

1.-La vida és tot opció:

--- A) DINÀMICA

Tothom enmig de la sala, l'animador senyala dreta i esquerra, en aquesta dinàmica els joves han de prendre una decisió i optar per un lloc a un altres, han de triar.

La primera regla es que no es pot comentar l'opció triada, el joc es farà en silenci, però l'animador si que podrà demanar als joves puntuals el motiu de perquè han triat una o altre cosa.

L'animador associa a la dreta i a l'esquerra un sentiment, una cosa material o un fet de la vida, els joves han d'optar per un o per l'altra i no es poden quedar enmig sense triar.

Les paraules elegides on aquestes, els de vermell s'intercalen enmig dels altres:

SUPERMERCAT – BOTIGA
PEPSICOLA – COCA COLA
SAL – SUCRE
BUS – TAXI
CA – MOIX
MOLTS COMPANYS – UN AMIC
MÚSICA ROCK – MÚSICA POP
TELEVISIÓ – ORDINADOR
VIATGE A L'ÀFRICA – VIATGE A ÀMERICA
CONSERVADOR – PROGRESISTA
EMAIL (CORREU ELECTRÒNIC) – SMS
FACEBOOK – FOTOLOG
ESTUDIAR – FEINA
PASSEJADA AMB LA PARELLA – MARXA TOT EL VESPRE
AMOR – SEXE
ESTIMAR – QUE T'ESTIMIN
BESSADA – ABRAÇADA
AVORTAMENT SI – AVORTAMENT NO
DÉU SI – DÉU NO
MATRIMONI – VIURE EN PARELLA
JESÚS AMIC – JESÚS DÉU

--- B)

Posada en comú:

L'animador incita al personal a respondre a les següents preguntes:

-Què ens vol transmetre aquesta dinàmica?

-Quins sentiments o experiències he tengut?

-Perquè serveix?

--- C)

OBJECTIU:

Dins la vida sempre ens hem de posicionar i triar.
Dins la nostra vida hi ha moments que varem dir SI o NO.
Si a l'amor, No a l'amor.
Si a Déu, No a Déu.
Si a estimar, no a estimar.

--- D)

LECTURA EN VEU ALTA

Cuatro puntos cardinales para no perderse en el camino del amor.
CCS (*Convivències AMISTAT 1997*)

**CUATRO PUNTOS CARDINALES
PARA NO PERDERSE EN EL CAMINO DEL AMOR**

1. Norte: La persona

"Yo, Luis, te quiero a ti, María, como esposa, y me entrego a ti, y prometo serte fiel en las alegrías y en las penas, en la salud y en la enfermedad, todos los días de mi vida".

Las palabras de Luis han sonado a muy sinceras. María, tras un accidente, ha quedado en una silla de ruedas.

Y es que las personas no son objetos para tirar, cuando envejecen o enferman. Ser persona es algo muy grande y valioso.

La persona es como una muñeca rusa, no porque sea una muñeca sino porque tiene varias capas: tras el cuerpo, la capa biológica, encontramos la capa racional, la afectiva, la psicológica, la espiritual, etc. Pero esas capas están íntimamente unidas entre sí, y no separadas como en la muñeca rusa. Ser persona es algo rico y complejo.

Cuando Luis le ha dicho a María: *"Te quiero"*, seguro que ha visto, conoce y valora de ella no sólo su cuerpo enfermo en la silla de ruedas, sino muchas cosas más: su afecto, los valores e ideales que mueven su vida, sus sueños y proyectos de futuro, sus convicciones y su fe religiosa.

Construirse persona, crecer por fuera y por dentro en todas las capas es tarea de toda la vida. Hay personas enanas en su cuerpo. Pero hay personas enanas en su mente, en su corazón.

2. Sur: El amor

Con el *"te quiero"*, Luis le ha dicho a María: *"Amo toda tu persona: tu cuerpo con su enfermedad, tus valores e ideales, todo"*.

No sólo de pan vive el hombre. El ser humano no puede vivir sin amor, sin dar y recibir amor. Dios mismo nos llama y nos invita a amarnos los unos a los otros.

Amar es gesto de toda la persona, no sólo del corazón, del sentimiento o afecto. El amor es entrega y donación gratuita, que se manifiesta en gestos concretos, que busca y se alegra del bien del otro.

El amor da alas para volar muy alto. El que ama consigue lo que a los demás les parecería imposible. Los fracasos humanos son el resultado de una falta de amor.

No es fácil amar con todas las exigencias y consecuencias. No es fácil amar con un amor maduro. Por eso, cuando un joven pregunta: “¿Puedo tener relaciones sexuales con una chica”, hay que responderle con esta otra pregunta: “¿Os amáis, de veras, con todo lo que significa amar?”.

3. Este: El enamoramiento del adolescente

Cupido hace de las suyas. El enamoramiento es un flechazo, causado sobre todo por lo físico y psicológico, que adormece, encanta, absorbe y conquista a los enamorados.

Empieza uno a no poder vivir sin la presencia del otro; a olvidarse de todo y de todos, a soñar... Aquí queda hipotecada la cabeza e interviene ya muy poco para decir: “No te fijes sólo en algunas cosas. Mira a la persona entera, no hipoteques tu futuro, abre más las ventanas de tu corazón y universaliza tu amor. Madura en tu amor, pasando del ser-para-ti al ser-para-el-otro”.

Ciertamente que lo de Luis y María te parecerá que es mucho más que un primer enamoramiento de la edad adolescente.

Hay mucho camino por andar desde los primeros enamoramientos de la adolescencia hasta alcanzar una afectividad y amor maduros. No se puede confundir el enamoramiento con el amor. El enamoramiento requiere un proceso largo hasta convertirse en amor. El amor es como una fruta que va madurando día a día. Si la comes verde te sabrá amarga y no la dejarás madurar.

4. Oeste: La sexualidad

La sexualidad es lo que hace a una persona ser, de pies a cabeza, hombre o mujer.

La sexualidad no se reduce a lo meramente genital, a los órganos sexuales masculinos o femeninos. Es algo que impregna toda la persona: su pensar, sentir, hacer. Es lo que le hace a una persona ser hombre o mujer.

El acto sexual. Es un gesto riquísimo en significado, que entendemos como una expresión del amor, pero no la única ni imprescindible. Es decir: amar no se reduce a tener relaciones sexuales, y se puede amar sin tenerlas.

Por cierto, lo que es una contradicción es hacer el amor sin amor.

El acto sexual realizado con amor por unos esposos tiene un significado totalmente diverso que el que se produce en una violación o el que hacen unos animales para prolongar la especie.

La unión matrimonial de unos esposos, hecha desde el amor y por amor, es un acto profundamente humano y cristiano, capaz de colaborar con Dios para engendrar una nueva vida. ¡Qué maravilla!

CRISTO ES EL CENTRO

Cristo es como la brújula que imanta o el centro que unifica esos cuatro puntos cardinales de los que hemos hablado en este documento.

Si todo eso lo anclas en Cristo Amigo, no habrá vendaval que te haga perder el norte.

--- E)

Treball personal per respondre a les següents preguntes:

* Crec que estim més als altres del que ells m'estimen
o els altres m'estimen més del que les estim?

- * Faig les coses per passar-m'ho bé o m'ho pas bé fent les coses?
- * Som jo que cerc l'estimació dels altres o són els altres que cerquen la meva estimació?
- * Dic als altres que l'estim o crec que encara ho podria dir-ho més vegades?
- * Què diran si canvio d'actitud i començo a dir a tothom als meus sentiments?

DINÀMICA LA CARTA DE COMIAT

1.-Experiència d'un comiat:

Experiència d'un amic que desapareix, sentir una estimació fins entregar la vida.

Crear un ambient de silenci. (música de fons)

Ambientació:

Hi ha hagut una gran explosió, la bomba atòmica ha caigut sobre la terra, i tots morirem, molts corren aviat perquè no ens arribi, però no hi ha lloc per amagar-se, tots morirem, s'ens brinda durant aquests 10 minuts de vida escriure una carta que deixarem a la terra per si hi ha hagut algun supervivent o algun familiar la pot llegir.

La carta pot tenir un comiat de les persones a qui estimam...

Posar el darrer record, en positiu o en negatiu...

Escriure un darrer adéu a un company o amic...

2.-Comença la situació: Amb la música de Cercles (SAU) arreglada amb música pel final del text de la cançó. Un moment determinat l'animador fa la conte enrere i diu el temps que va quedant cada cert minuts, per crear ambient de final.

3.-Reflexió sobre la carta:

Amb grups petits se comenta els detalls més importants d'aquesta carta i s'extreu unes conclusions per dur-les en el grup gros.

-Resum de tots els sentiments viscuts en aquests darrers moments de vida.

-Quina és la paraula o sentiment que es repeteix més i és més constant en totes les cartes.

4.-Acabar llegint el text:

EN VIDA HERMANO, EN VIDA

Si quieres hacer feliz
a alguien que quieres mucho,
díselo hoy, sé bueno...
en vida, hermano, en vida.

Si deseas regalar una flor,
no esperes a que se mueran,
mándala hoy con amor...
en vida, hermana, en vida.

Si deseas decir: te quiero
a la gente de tu casa
y al amigo de cerca o de lejos...
en vida, hermano, en vida.

No esperes a que se muera
la gente para quererla
y hacerles sentir tu afecto...
en vida, hermana, en vida.

Serás mucho más feliz
si aprendes a hacer felices
a todos los que conozcas...
en vida, hermano, en vida.

Nunca visites panteones,
ni llenes tumbas de flores,
llena de amor corazones...
en vida, hermana, en vida.

O algún similar de contes als powerpoints de l'ordinador.

PREGÀRIA “AMOR SENSE LÍMITS”

1.- Audició de la cançó:

Velan los olivos (NO HAY AMOR MÁS GRANDE)

2.-Cant introductori:

Com el pare m'ha estimat

3.-Lectura del text:

L'amor sense límits (Llibre amor sense límits)

Mentre es llegeix aquest text s'encen el ciri pasqual que estarà situat al mig del rotllo.

L'AMOR SENSE LÍMITS

Fill meu, tu has vist la bardissa que crema sense consumir-se. Has reconegut l'Amor que és un foc devorador i que et vol tot sencer. La «gran visió» de la Bardissa Ardent pot ajudar-te a donar-me un nom, en certa manera, nou; no aboleix pas aquell o aquells dels quals tu t'has servit fins al present tot i això, pot amb la seva llum viva il·luminar tot el paisatge, com un llamp en la nit.

Sovint m'has anomenat amb un nom que no, era pas el meu. O, més aviat, aquest nom, etern, era el meu ben bé, però no expressava amb claredat allò, que la vida divina manifesta de més intens, i no tradueix allò que jo hauria volgut revelar-te de mi mateix al moment de la pregària -aquest aspecte particular del meu ésser sota el qual, llavors tu hauries d'haver-te adreçat a mi.

M'anomeneu Déu. Aquest nom tradicional ha estat adorat i beneït per innumbrables ànimes.. A aquestes ànimes ha donat, i no deixa de donar, emoció i força. Seria un insensat aquell que volgués treure-li valor. Un impiu aquell que volgués eliminar-lo. Adora'm com el teu Déu. Venera aquest nom que em designa.

Tu no mancaràs pas a aquesta veneració, si observes que, en el que es refereix al llenguatge, aquest mateix nom no té un contingut evidentment cert. Manca de precisió. Les que se li han donat més tard no estaven pas necessàriament lligades al mot. Mot tan vast, susceptible d'una tal extensió, que de vegades, a conseqüència de la feblesa humana, pot semblar en certa manera buit...

I a més a més s'ha fet un ús mecànic del meu nom. Molts han guardat la fórmula ja no saben donar-li un sentit.

Vosaltres dieu: Déu, Déu meu, Tu que ets Déu Senyor Déu. I, a l'antiga font, en el vocable consagrat, podeu pourar -amb tota seguretat noves, forces. Però podríeu trobar un estimulant real, tot mirant de particularitzar el meu nom segons l'instant o la necessitat present.

Llavors podríeu -girar-vos vers aquell dels meus aspectes que la circumstància donada us revela. Llavors em diríeu segons els casos: Tu que ets Bellesa, Tu que ets Veritat, o: Tu que ets la meva Puresa, o: Tu que ets la meva llum, o: Tu, que ets la meva Força. Podríeu dir: Tu que ets Amor.

Aquesta última expressió apropiaria molt més estretament el meu Cor al vostre llenguatge. Em podríeu dir, Senyor Amor, o, encarames simplement: Amor,

Sí, -aquí jo proposaré a la vostra reflexió, a la vostra pietat, un terme que, si volguéssiu, podria ser el sol, el sol sense posta de la vostra vida. Estimats meus, jo sóc l'AMOR SENSE LÍMITS.

Amor sense límits... Jo estic més enllà, per damunt de tots els noms. Però precisament el qualificatiu «SENSE LÍMITS» expressa que la meva Persona i el meu amor escapen a totes les categories a les quals està habituat el pensament humà. Jo sóc l'Amor suprem, l'Amor universal, l'Amor absolut, l'Amor infinit.

Si en aquest moment insisteixo més aviat els mots «sense límits», és per a evocar al vostre esperit la imatge visual de les barreres enderrocades. És per a fer que s'aixequi davant vostre la percepció d'un «il·limitat», d'un Amor que, com un vent violent, com un huracà, ve a trencar tots els obstacles.

Jo sóc l'Amor que res no pot aturar, que res no pot contenir, que res no pot retenir.

L'enemic a vèncer no és pas la mort. És la negació que l'home pot oposar al meu Amor. Però res no pot destruir o disminuir la intenció i l'acció del Déu fort.

Estimats, jo no vos ensenyo aquí res de nou. No vos apporto una definició o una doctrina. No faig sinó dir de nou allò que ha estat dit des del començament. Indico un camí d'accés. Però tots els camins que porten fins a mi són bons.

4.-Video YOUTUBE:

Mi padre me ama tanto

5.-Gest:

Encendre un ciri petit al voltant del ciri gros oferint-lo per la persona a qui estimam.
Mentrestant és pot cantar la cançó: Luz de mi vida

6.-Pare nostre:

7.-Cant final:

Yendo contigo

PREGÀRIA “DÉU ÉS AMOR”

1.-Cant introductori:

Tu fidelidad es grande

2.-Lectura del text:

Primera carta de Joan (1Jn 4,7-21) - Déu és amor

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer que ens ha estimat, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats. Estimats meus, si Déu ens ha estimat així, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres. Mai ningú ha pogut contemplar Déu, però si ens estimam, Déu està en nosaltres, i dins nosaltres el seu amor és tan gran que ja no hi falta res. Un signe per sobre que estam en ell i ell en nosaltres és que ens ha fet el do de compartir el seu Esperit. Més encara: nosaltres mateixos hem contemplat com el Pare ha enviat el seu Fill perquè fos el salvador del món;

nosaltres en donam testimoni; per això, tothom qui confessa que Jesús és el Fill de Déu està en Déu i Déu en ell.

Així nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té, i hi hem cregut. Déu és amor; el qui viu en l'amor està en Déu, i Déu està en ell. L'amor està plenament dins nosaltres; per això miram amb confiança el dia del judici, perquè en aquest món ja som semblants a Jesucrist. L'amor no coneix la por. Si l'amor és prou gran, treu fora la por, perquè la por ve de l'amenaça d'un càstig; per això només té por el qui no estima plenament.

Veient com Déu s'ha avançat a estimar-nos, estimem també nosaltres. Si algú deia que estima Déu, però no estimava el seu germà, mentiria, perquè els qui no estimen els germans que veuen, no poden estimar Déu, que no veuen.

Jesucrist mateix és qui ens dóna aquest manament: Qui estima Déu, que estimi també el seu germà.

3.-Powerpoint de Felicitat:

4.-Parenostre:

5.-Cant:

Yendo contigo

PREGÀRIA "JO, TU I L'ALTRE"

1.-Preparar la sala amb sacs de dormir i mantes per asseure en terra.

Advertir que anam a fer una sessió de Sadhana, relaxament i prenda consciència del pròpi cos i del meu voltant. Si hi ha persones sensibles i no ho volen fer no hi ha cap problema. No cercam res especial, ni sensacional, el silenci dur a inspiracions i intuïcions:

2.-Ambientació: Prendre consciència de l'altre, jo, tu i Déu.

Música de fons:

Col·locar-se en posició còmode, esquena dreta, enfront d'un altre company...

Tancar els ulls o deixal's mig oberts, si creus que això t'anirà més bé.

COMENÇAM AMB EL JO

Sents el teu cos, pren consciència de la teva ment...

Procura trobar el silenci del teu cos i cor...

No pensis en res, allibera la teva ment de coses exteriors...

Observa cada pensament que passi pel teu cap i allibera'l, deixa'l fugir...

No cerquis res

Limite't a observar el que passa pel teu cap...

Sent la remor del meu cor, el batec del cor.

Analitza les regions del teu cos:

Començam per la cara el rostre, front, la galta, barbilla...

Sentim les parts del nostre cos, esquena, cama dreta, cama esquerra, mà dreta, mà esquerra, peus, cap, coll, braços, pit, estomac...

Realitzam moviments suaus sense molestar el veïnat, amb les parts que hem dit: cama dreta, cama esquerra, mà dreta, mà esquerra, peus, cap, coll, braços...

Prendre consciència de la respiració: l'aire entre i surt, pel nas...

Inspirar, expirar...

Sent l'aire entrar...

"La respiració és el vostre millor amic, tornau a ella en els moments de dificultat i trobareu repòs i guiatge"

L'aire que respireu està carregat de presència de Déu, del poder de Déu, cada inhalació és Déu que respireu. L'aire no el veus Déu tampoc però el sents i t'omple d'ell. Respirar dona vida, expulsa les impureses: Repta vida.

CONSCIÈNCIA DE L'ALTRE

Contacte amb el proïsme l'altre, l'amor sense límits de Déu arriba més lluny de nosaltres.

Sent la presència d'un altre....

Contacte suau amb les mans, m'atraco molt suaument al company, primer les ungles, els dits, les mans, suau...

Estreny les mans, les deix un ratet i penso amb les persones que me trobat aquesta setmana, les acompanyo faig camí amb elles...

Ara començo a tocar molt a poc a poc els cabells del company, sent els seus cabells, suaus baix cap a la cara front, ulls, nas, llavis,...

Veim en el cor de l'altre Déu present...

Penso algo positiu del qui tenc enfront...

A cau d'orella li comunico

3.-Llegir el text:

Anthony de Mello, responde

El amor es la única necesidad que tiene el ser humano. Amar y ser él mismo. La sexualidad no es amor. El amor dice: "No soy yo quien te amo, sino que es el amor el que está aquí, es mi esencia, y no puedo menos que amar."

Eso surge libremente cuando estás despierto y se han caído tus programaciones.

Cuando comprendes que eres felicidad, no tienes que hacer nada. Sólo dejar caer las ilusiones. El apego se fomenta porque tú te haces la ilusión (porque así te lo han predicado y lo has leído en mucha literatura barata) de que tienes que conseguir la felicidad buscándola fuera; y esto hace que desees aferrarte a las personas que crees que te producen felicidad, por miedo a perderlas. Pero como esto no es así, en cuanto te fallan, o crees que te fallan, vienen la infelicidad, la desilusión y la angustia.

La aprobación, el éxito, la alabanza, la valoración, son las drogas con las que nos ha hecho drogadictos la sociedad y, al no tenerlas siempre, el sufrimiento es terrible. Lo importante es desengancharse, despertando, para ver que todo ha sido una ilusión. La única solución es dejar la droga, pero tendrás los síntomas de la abstinencia. ¿Cómo vivir sin algo que era para ti tan especial? ¿Cómo pasarte sin el aplauso y la aceptación? Es un proceso de sustracción, de desprenderte de esas mentiras. Arrancar esto es como arrancarte de las garras de la sociedad.

Habías llegado a un estado grave de incapacidad de amar, porque era imposible que vieras a las personas tal como son. Si quieres volver a amar, tendrás que aprender a ver a las personas y las cosas tal como son. Empezando por ti. Para amar a las personas has de abandonar la necesidad de ellas y de su aprobación. Te basta con tu aceptación.

Ver claramente la verdad sin engaños.

Alimentarte con cosas espirituales: compañía alegre, camaradería sin apegos, y practicando tu sensibilidad con música, buena lectura, naturaleza ...

Poco a poco, ese corazón que era un desierto siempre lleno de sed insaciable, se convertirá en un campo inmenso produciendo flores de amor por todas partes, mientras suena para ti una maravillosa melodía: has encontrado la vida.

Piensa en uno de los pasajes del Evangelio en que Jesús, después de despedir a la gente, se queda solo. ¡Qué hermoso es ese amor! Sólo el que sabe independizarse de las personas sabrá amadas como son. Es una independencia emocional, fuera de todo apego y de toda recriminación, lo que hace que el amor sea fuerte y clarividente. La soledad es necesaria para comprenderte fuera de toda programación. Sólo la luz de la conciencia es capaz de expulsar todas esas ilusiones y pesadillas en las que estamos viviendo y, con ellas, expulsar también los rencores, todas las necesidades y los apegos.

¿Cómo empezar? Llamando a las cosas por su nombre, llamar deseos a los deseos y exigencias a las exigencias, y no disfrazadas con otros nombres. El día en que entres de pleno en tu realidad, el día en que ya no te resistas a ver las cosas como son, se te irán deshaciendo tus ceguedades. Puede que aún sigas teniendo deseos y apegos, pero ya no te engañarás.

He aquí algunos pasos para llegar a un nivel superior, en donde experimentar el amor; en donde no te dejes fascinar, afectar negativamente o herir por los demás.

Esto te ayudará a vencer el vacío del rechazo y la absoluta inutilidad y superficialidad de la aprobación ajena. Serás capaz de dispensar, de abolir el autoelogio y la autocondenación, una vez establecida su irrelevancia.

Piensa en alguien cuya aprobación deseas. Ve que, en presencia de esa persona, pierdes la libertad de ser tú mismo y de aceptada como es, porque la necesitas.

Cuando estás solo, ¿de qué presencia piensas que necesitas? Piensa en alguien cuya presencia te sea indispensable para dispersar tu sentimiento de no estar bien. Advierte que en presencia de esa persona no eres libre, porque piensas en ella como necesaria para tu felicidad.

Piensa en las personas a quienes conferiste el poder de hacerte feliz o infeliz.

No te dejes engañar por la ilusión: no necesitas de nadie como bengala emocional. En el momento en que tomes conciencia de eso, nadie más tendrá poder sobre ti.

Tus altibajos emocionales acabarán. Pasarás a ser dueño de ti en tus relaciones con los demás. No estarás a merced de nadie. Ahora eres libre. Puedes amar. Restauraste tu espiritualidad y tu humanidad.

4.-Parenostre

PREGÀRIA “LA PORTA DE L’ESPERANÇA”

1.-Cant introductori:

Tu fidelidad es grande

2.-Lectura del text:

LA PORTA DE L’ESPERANÇA (Del llibre Amor sense límits)

Fill meu, des del moment que pronuncies aquestes paraules: «Amor sense límits», des del moment que fas un lloc en el teu cor a aquesta realitat suprema, obres una porta que dóna accés al reialme de la llibertat i de la llum.

És la porta de l'esperança, el llindar de l'eixamplament infinit del teu ésser.

Esperança: espera d'allo que ve, d'Aquell qui ve. Espera carregada d'amor, fonamentada sobre l'amor. Perque hom no espera sinó allo que hom estima.

No confonguis pas les teves expectatives en plural, amb la teva <esperança> en singular. Les teves expectatives, és a dir, coses particulars, limitades, que tu voldries veure realitzar-se i que sovint no corresponen sinó a un desig egoista: Un èxit, per exemple, i una guarició. Això són expectatives, això no és pas l'Esperança.

L'Esperança: un anheli, un desig, una espera que no es dirigeix solament a un objecte particular, sinó sobre el conjunt del teu destí. Ja no es tracta de la porció limitada d'una corba, sinó de la totalitat d'aquesta corba.

Si consideres solament un fragment de la corba de la teva vida, pots tenir la impressió d'una manca d'èxit, d'un fracàs, d'una fallada. Però mira tota la línia de la teva vida amb una confiança inspirada en l'amor. La mateixa mort, que té una importància tan gran, no és sinó un moment, un punt de la corba. L'Amor no mor. Res d'allo que és Amor no es perd.

La porta de l'esperança està oberta davant teu i ningú no podrà tancar-la. ¿Com es presenta, de fet, aquesta porta? És la porta de l'ocasió que l'Amor t'ofereix a cada instant.

Tu penses en la sèrie d'ocasions perdudes en el curs de la teva vida. De vegades et diràs: «Ah, si no hagués sabut! Ah, si en tal circumstància hagués obrat d'una altra manera! Ah, si fos possible començar de nou ... ». No és pas possible refer allò que ja ha estat fet. Sí, hi ha hagut ocasions perdudes. No tornaran més. Però aquestes ocasions perdudes no són res en comparació d'allò que hi ha ara, en comparació de les que t'oferiré encara, de les que t'ofereix aquest mateix moment.

La porta de l'ocasió present, que és també la porta de l'Esperança, està, doncs, davant teu, a cada minut. Varia amb cada home. No t'asseguis pas a la porta, esperant que algú vingui a obrir-la i creient que és tancada. No et cal sinó empenyer-la lleugerament i s'obrirà de bat a bat.

Al moment que traspasses aquest llindar, l'Amor sense límits ve a tu. De part meua ja és alguna cosa més que un Amor promès. És ja un Amor donat. Però en aquest món, mentre et trobis en aquesta vida, tu pots trencar la unió, imperfecta com és encara. Són encara les esposalles. És l'esperança més que no pas la possessió. Vés, però, amb l'esperança que tu tens, amb la teua jove, primerenca, verda Esperança. Espera en el teu Senyor Amor, fins i tot quan et sembli que seràs triturat. El cim de l'Esperança és esperar contra tota Esperança.

L'Esperança no té límits perquè procedeix del Amor sense límits i s'obre damunt d'ell. L'Amor sense límits ¿ha posat ja en el teu dit aquest anell de prometatge que és l'Esperança sense límits?

3.-Powerpoint de Felicitat:

4.-Parenostre:

5.-Cant:

Yendo contigo